

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3165/2020
28.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Милан Голубовић и Милица Богдановић, адвокати из ..., против туженог ЈКП „Паркинг сервис“ Београд, са седиштем у Београду, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2597/19 од 11.03.2020. године, у седници већа одржаној 28.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2597/19 од 11.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2751/15 од 25.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се поништи као незаконито решење туженог бр. ... од ...2015. године којим је тужилци отказан уговор о раду са припадајућим анексима, као и захтев тужиле за враћање на рад. Ставом другим изрека, тужба је одбачена у делу захтева којим је тражено да се обавезе тужени да тужилцу распореди на радно место у складу са њеном стручном спремом и радном способношћу, сходно закљученом уговору о раду и анексима.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1510/18 од 04.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2751/15 од 25.09.2018. године. Ставом другим и трећим изреке, одбијени су захтеви тужиле и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због битне повреде парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, на расправи пред другостепеним судом тужила је засновала радни однос код туженог 1998. године, а са туженом је закључила Уговор о раду 28.04.2004. године, којим је распоређена на радно место ... у Сектору за ... Анексом 14 уговора о раду од 17.09.2014. године, тужила је распоређена на радно место ... у Служби за ..., а Анексом 15 од 13.02.2015. године, распоређена је на исте послове у Радној јединици за ... са IV степеном стручне спреме. Посао радног места ... између осталог, састоји се у томе што учествује у споровођењу мера заштите на раду, извршава послове и сарађује се другим службама у циљу спровођења заштите на раду, поступа по решењима инспекцијских органа у тој области, стара се о наменском коришћењу личних средстава и заштитне опреме, одговара за материјална средства којим је задужен или које користи, одговара за благовремено и квалитетно обављање послова и обавља друге послове по налогу шефа одељења и њему одговара за свој рад. Тужени је упозорио тужилу на разлоге за отказ уговора о раду дана 03.08.2015. године, јер је учинила повреде радне обавезе из члана 10 став 1 Анекса 14 Уговора о раду – неизвршавање, неблаговремено, несавесно или немарно извршавање послова, као и повреду радне дисциплине из члана 3 став 1 Правилника о радној дисциплини запослених код туженог – недолично понашање према запосленима (свађа, увреда, изазивање нереда, туче и слично). Тужила се на достављено упозорење није изјаснила. Тужени је 04.09.2015. године донео оспорено решење, исте садржине као упозорење, којим је тужили отказан уговор о раду са припадајућим анексима, због повреда радне обавезе учињене на тај начин што у мају месецу 2015. године није у потпуности извршила контролу објеката туженог у складу са распоредом објеката за редовни обилазак и контролу коришћења личне заштитне опреме. Шеф Одељења за ... и непосредни тужилин руководилац је био ББ, који је сачинио распоред објеката за обилазак и контролу коришћења личне заштитне опреме, а запослени су били у обавези да предају записнике о контроли објекта на крају сваке радне недеље, што је тужила пропустила, јер је шефу Одељења предала записник о контролном прегледу само за 04., 05., 06., 07., 13. и 14. мај 2015. године. Такође, тужили је стављено на терет да је 22.05.2015. године у пословним просторијама туженог у присуству сведока шефу одељења упутила озбиљена претње, да пази шта ради јер ће њен отац са пиштољем да га среди. У току поступка, суд је утврдио да је тужила учинила повреде радне обавезе и радне дисциплине које су јој упозорењем и решењем стављене на терет и на тај начин у судском поступку потврђене су чињенице наведене у отказним актима.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у другостепеној пресуди примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се поништи као незаконито решење туженог којим је тужили отказан уговор о раду, као изахтев за враћање на рад.

Правилна је оцена другостепеног суда да је тужила својом кривицом учинила тежу повреду радне обавезе – несавесно и немарно извршавање радне обавезе која јој је оспореним решењем стављена на терет, у смислу члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05...75/18), као и да тужила није поштовала радну дисциплину прописану актом послодавца и да је њено понашање такво да не може да настави рад код послодавца, што је разлог за отказ уговора о раду из члана 179. став 3. тачка 8. наведеног Закона. У поступку је утврђено да тужила није у потпуности извршавала контролу објекта и коришћења личне заштитне опреме у складу са

распоредом који је сачинио шеф Одељења за ..., као њен непосредни руководилац, као и да му у мају месеца 2015. године није предавала извештаје о контроли на крају сваке радне недеље, већ да је то учинила за одређене дане маја 2015. године, те да је 22.05.2015. године, у просторијама послодавца, упутила озбиљне претње свом непосредном руководиоцу, што у целини представља оправдан разлог на страни послодавца да запосленом откаже уговор о раду. Пре доношења оспореног решења, тужилци је достављено упозорење о разлозима за отказ уговора о раду, сагласно члану 180. став 1. Закона о раду, чиме јој је омогућено да се о њима изјасни, као и право на одбрану, које тужилца није искористила, јер се на упозорење није изјаснила у року од пет радних дана од дана пријема упозорења. С обзиром да је неоснован тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, тужени није у обавези да тужилцу врати на рад, применом члана 191. став 1. Закона о раду.

Неприхватљиви су наводи тужилце којима у жалби и сада у ревизији доводи у сумњу истинитост исказа саслушаних сведока и самим тим правилност примене материјалног права. Другостепени суд је одржао расправу, поновио већ изведене доказе и сам извршио њихову оцену, дајући правилно образложење. Саслушани сведоци су непосредни руководилац тужилце, али и лица која обављају исте послове као тужилца. Оценом њихових исказа утврђено је да је тужилца извршила радње повреде радне обавезе и радне дисциплине, док тужилца није доказала супротно, да се саслушаним сведоцима не може поклонити вера, те да је критичном приликом било елемената злостављања на раду од стране послодавца.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић